

Sfinții Apostoli Petru și Pavel

APOSTOL. II CORINTENI 11, 21-30; 12, 1-9

Fraților, în orice ar cuteza cineva – întru neînțelepție zic – cutesc și eu! Sunt ei evrei? Evreu sunt și eu. Sunt ei israeliți? Israelit sunt și eu. Sunt ei sămânța lui Avraam? Sunt și eu. Sunt ei slujitori ai lui Hristos? Nebunește spun: Eu sunt mai mult decât ei! În ostenele mai mult, în închisori mai mult, în bătăi peste măsură, la moarte adeseori. De la iudei, de cincisprezece ori am luat patruzeci de lovituri de bici fără una. De trei ori am fost bătut cu vergi; o dată am fost bătut cu pietre; de trei ori s-a sfărâmat corabia cu mine; o noapte și o zi am petrecut în largul mării; în călătorii adeseori, în primejdii de răuri, în primejdii de la tâlhari, în primejdii de la neamul meu, în primejdii de la neamuri, în primejdii în cetăți, în primejdii în pustie, în primejdii pe mare, în primejdii între frații cei mincinoși; în osteneală și în trudă, în privegheri adeseori, în foame și în sete, în posturi de multe ori, în frig și în lipsă de haine. Pe lângă cele din afară, ceea ce mă împresoară în toate zilele este grija de toate Bisericele. Cine este slab și eu să nu fiu slab? Cine se smintește și eu să nu ard? Dacă trebuie să mă laud, mă voi lauda cu cele ale slăbiciunii mele! Dacă trebuie să mă laud, nu-mi este de folos, dar

voi veni totuși la vedenii și la descoperiri de la Domnul. Cunosc un om în Hristos, care, acum paisprezece ani – fie în trup, nu știu, fie în afară de trup, nu știu, Dumnezeu știe – a fost răpit unul ca acesta până la al treilea cer. Și-l știu pe un astfel de om – fie în trup, fie în afară de trup, nu știu, Dumnezeu știe – că a fost răpit în rai și a auzit cuvinte de nespus, pe care nu se cuvine omului să le grăiască. Pentru unul ca acesta mă voi lauda; iar pentru mine însumi nu mă voi lauda, decât numai în slăbiciunile mele. Căci chiar dacă aș vrea să mă laud, nu voi fi fără minte, căci voi spune adevărul; dar mă feresc de aceasta, ca să nu mă socotească nimeni mai presus decât ceea ce vede sau aude de la mine. Și, pentru ca să nu mă trufesc cu măreția descoperirilor, datu-mi-s-a mie un ghimpe în trup, un înger al satanei, să mă bată peste obraz, ca să nu mă trufesc. Pentru aceasta, de trei ori am rugat pe Domnul ca să-l îndepărteze de la mine, și mi-a zis: Îți este de ajuns harul Meu, căci puterea Mea se desăvârșește în slăbiciune. Deci, foarte bucuros, mă voi lauda mai ales întru slăbiciunile mele, ca să locuiesc în mine puterea lui Hristos.

EVANGHELIE. MATEI 16, 13-19

În vremea aceea, venind în părțile Cezareii lui Filip, a întrebat Iisus pe ucenicii Săi, zicând: cine zic oame-nii că sunt Eu, Fiul Omului? Iar ei au răspuns Lui: unii zic că ești Ioan Botezătorul, alții Ilie, iar alții Ieremia sau unul dintre prooroci. Atunci Iisus le-a zis: dar voi cine ziceți că sunt Eu? Și răspunzând Simon Petru, a zis: Tu ești Hristosul, Fiul lui Dumnezeu celui viu. Iar Iisus răspunzând, i-a zis: fericit ești tu Simone, fiul lui

Iona, că nu trup și sânge ți-au descoperit ție aceasta, ci Tatăl Meu, cel din ceruri. Și Eu îți spun ție că tu ești Petru și pe această piatră voi zidi Biserica Mea și porțile iadului nu o vor birui. Și-ți voi da ție cheile împărăției cerurilor și orice vei lega pe pământ, va fi legat și în ceruri; și orice vei dezlega pe pământ, va fi dezlegat și în ceruri.

TĂLCUIRE

„Dar prin harul lui Dumnezeu sunt ceea ce sunt; și harul Lui care este în mine n-a fost în zadar” (I Corinteni 15, 10)

Cuvânt de laudă Apostolului Pavel

Ce este omul, cât de mare este noblețea firii noastre și de câte virtuți mari este capabilă această făptură -omul – nimeni nu a arătat mai bine decât Apostolul Pavel.

El stă acum de față cu glas mare spre a răpune pe toți pârașii firii, spre a apăra pe alcătuitoarea firii, spre a ne încuraja la fapta cea bună și spre a astupa gura clevetitorilor care mint, spunând că firea omenească nu este capabilă de nici un bine. Pavel nu a primit o altă fire decât noi, nu a dobândit alt suflet, nu a locuit în altă lume, și, cu toate acestea, a întrecut cu mult pe ceilalți oameni.

Mai întâi, acest Apostol nu s-a înspăimântat de nici o pătimire, de nici un necaz care i s-a întâmplat pentru fapta bună și pentru dreptate, ci cu bucurie s-a supus tuturor necazurilor și le-a numit pe acestea „vremelnice și ușoare” (II Corinteni 4, 17). Dar încă și mai vrednic de mirare este că el a făcut toate acestea fără să urmărească vreo răsplătire.

Noi nu suportăm niciodată nici un fel de osteneală și necaz, fără să așteptăm răsplătire; el însă le-a luat asupra lui fără răsplătire, cu bucurie și cu dragoste, și nu s-a tânguit de slăbiciunea trupească, nici de mulțimea treburilor, nici de tirania trupului, nici de nimic altceva.

În toate zilele el se făcea mai râvnitor, și cu cât primejdiile îl împresurau mai mult, cu atât el devenea mai curajos. Aceasta a arătat-o el însuși, prin cuvintele: „Uitând cele din urma mea și tinzând către cele dinainte” (Filipeni 3, 14). Și când moartea îi stătea înaintea, el îndemna pe alții să se bucure cu dânsul, scriind către filipeni: „Bucurați-vă și fericiți-mă” (Filipeni 2, 18). El sălta de bucurie pentru primejdii, pentru pătimiri și ocări de tot felul.

Către corinteni scria: „Pentru aceasta mă bucur în slăbiciuni, în defăimări, în nevoi” (II Corinteni 12, 10). El le numea pe acestea arme ale dreptății, și arăta cu aceasta, că tocmai prin ele s-a împărtășit de cele mai mari foloase.

Cu toate că pretutindeni era biciuit, batjocorit și hulit, el totuși triumfa; lăsa peste tot semnul biruinței și mulțumea lui Dumnezeu pentru aceasta prin cu-

vintele: „Dar să dăm mulțumire lui Dumnezeu, Care ne-a dat biruința prin Domnul nostru Iisus Hristos” (I Corinteni 15, 57).

El alerga spre întâmpinarea defăimării ce i se aducea pentru propovăduirea Evangheliei cu mai multă râvnă decât alergăm noi pentru cinste; dorea moartea, mai mult decât noi viața; iubea sărăcia, mai mult decât noi bogăția; ostenelele, mai mult decât alții odihna; necazurile, mai mult decât alții bucuria; iar pentru vrăjmașii săi se ruga mai des decât îi blestemăm noi pe ai noștri.

Câtă deosebire între noi și Pavel!

A răsturnat el, oare, rânduiala firii? Nu, noi răsturnăm rânduiala. Pavel a urmat-o așa cum este lăsată de Dumnezeu. Și el era om, ca și noi.

Așadar, nu te tângui asupra firii, că ea te împiedică să fii îmbunătățit. Ia aminte la Apostolul Pavel.

Pentru dânsul numai una era înfricoșată și grozavă: a supăra pe Dumnezeu. Și nimic nu era pentru dânsul mai scump și nimic nu dorea el așa de mult ca a plăcea Domnului.

Nu mai vorbim de cetăți, de popoare, de împărății și de toate comorile și slava lumii; el le socotea toate deșertăciuni.

Nici slava cerului nu era pentru el așa de scumpă, ca dragostea către Hristos. Această dragoste îi era așa de dulce, încât el nu râvnea nici chiar vrednicia îngerilor și a arhanghelilor.

Această dragoste covârșea toate, și, având-o, se credea cel mai fericit dintre toate făpturile. Iar fără această dragoste, nici domnia, nici stăpânirea, nici puterea nu vor fi avut pentru el nici un folos.

Având această dragoste, el mai bucuros voia să fie cel mai mic și prigonit, decât fără ea, să fie printre cei înalți și importanți. Pentru el, singura nenorocire era pierderea acestei dragoste.

Aceasta ar fi fost pentru el iadul, chinul cel nesuferit. Iar îndulcirea de această dragoste îi era mai scumpă decât viața, decât toată lumea, decât vrednicia îngerilor, decât toate cele prezente și cele viitoare, decât o împărăție, decât toate bunătățile.

Tot ce nu era dragoste, nu era pentru el nici bucurie, nici întristare.

Pentru această dragoste, el socotea toate celelalte ca pe o plantă veștejită; nu băga în seamă pe tiranii care îl urmăreau cu furie; moartea și pedeapsa, mii de

patimi, erau pentru dânsul un joc copilăresc, pe care el trebuia să le rabde pentru Hristos.

Căci el le primea cu bucurie, și în lanțurile sale era mai fericit decât Nero cu coroana de aur pe cap.

El trăia în temniță ca în cer și primea rănile și lanțurile mai bucuros decât alții premiul de biruință. Ostenele îi erau la fel de iubite ca și răsplătirile, ba încă le socotea răsplătire și le numea dar. Iată, el socotea răsplătire a se slobozi și a fi împreună cu Hristos, iar a rămâne în trup, el socotea povară, dar prefera pe aceasta, pentru că era de trebuință Bisericii (Filipeni I, 23-24).

Dar poate cineva să zică că Pavel a răbdat toate pătimirile și ostenele din dragoste către Hristos? Da, și aceasta o zice și el.

Din dragoste către Hristos el a răbdat toate, iar nouă, dimpotrivă, aceleași pătimiri ne aduc mare întristare, pentru că ne lipsește dragostea către Hristos.

Ce trebuie să zic eu însă de primejdiile și ispitele ce a suferit Pavel? El de-a pururea era în supărare și necaz. „Cine este slab și eu să nu fiu slab? Cine se smintește și eu să nu ard?” (II Corinteni 11, 29).

Nimeni însă nu se întrista de propria-i nenorocire, precum Pavel pentru necazul aproapelui. Cât de mult s-a întristat el, de pildă, pentru iudei, încât ar fi vrut să piardă chiar slava cerească, numai să-i mântuiască pe ei! (Romani 9, 2-3).

Deci, pe cel ce se îngrijea deopotrivă pentru toți oamenii, pentru popoare întregi și cetăți, ca și pentru fiecare în parte, cu ce să-l asemănăm? Cu fier sau cu oțel? Cum trebuie să numim sufletul lui? Trebuie, oare, să zicem că era ca oțelul și totodată mai nobil și mai prețios decât piatra cea scumpă? Dar ce să zic eu

de aur sau de oțel? Pune într-o parte a cântarului toată lumea, iar în cealaltă sufletul lui Pavel, și vei vedea că acesta din urmă este mai greu și mai de valoare.

Socotește acum și cinstea de care Dumnezeu l-a făcut părtaș încă înainte de înviere. El l-a răpit în rai, până la al treilea cer, și acolo i-a arătat taine negrăite, pe care nici o limbă omenească nu este în stare să le grăiască.

Căci el, măcar că umbla pe pământ, trăia totuși ca și cum ar fi fost în ceata îngerilor; măcar că era încătușat într-un trup muritor, el avea o curățenie îngerească; și măcar că era supus la multe neputințe și ispite, el totuși se sârguia să nu rămână fără bunătățile cele cerești.

Ca propovăduitor al Evangheliei, el cutreiera lumea, ca și cum ar fi avut aripi; socotea așa de mici ostenele și primejdiile, ca și când ar fi fost fără de trup, ca un înger; prețuia așa de puțin toate cele pământești, ca și cum am ar fi trăit în cer, ca și când el

ar fi fost dintre cei fără de trup.

Să nu zici că toate acestea nu Pavel însuși, ci darul lui Dumnezeu printr-însul le-a făcut. Eu cred unele ca acestea, dar lauda se cuvine lui, că s-a făcut vrednic de un așa de mare dar. Eu mă uimesc de puterea lui Hristos, care a făcut atât de puternic pe Pavel, și mă minunez de râvna lui Pavel, care a dobândit un așa de mare dar și s-a arătat vrednic întru toate de dânsul.

Pe voi vă îndemn nu numai a vă mira de dânsul, ci și a vă face următori acestui izvor al faptei bune, căci atunci, și noi ne vom face părtași la cununa de cinste a lui. Nu te îndoii că cel ce se va ridica la măsura lui Pavel nu va dobândi aceeași cinste, căci ascultă ce zice el însuși: „Lupta cea bună am luptat, călătoria am săvârșit, credința am păzit, de acum mi s-a gătit cununa

Sfinții Apostoli Petru și Pavel

dreptății, pe care Domnul îmi va da-o în ziua aceea, El, Dreptul Judecător, și nu numai mie, ci și tuturor celor ce au iubit arătarea Lui” (II Timotei 4, 7-8).

Vezi cum cheamă el toți oamenii a fi părtași la cinstea lui?

Deci, fiindcă și pe noi ne așteaptă aceeași răsplătire, să ne sârguim a fi părtaș cinstei făgăduite. Să nu ne uităm la mărimea și înălțimea faptelor bune ale lui, ci la râvna lui cea tare, pentru care el a dobândit asemenea dar, și la firea pe care el o avea, asemenea nouă.

Atunci și cele mai grele lucruri ni se vor părea ușoare și cu puțință, și în acest scurt timp nu ne vom speria de trudă și de luptă spre a dobândi cununa de laudă cea neveștejită, prin darul și iubirea de oameni a Domnului nostru Iisus Hristos, acum și în vecii vecilor. Amin.

**Sfântul Ioan Gură de Aur,
Predici la duminici și sărbători**

PENTRU TINERI

Cele nouă lecții predate de Sfinții Petru și Pavel

Pe 29 iunie prăznuim pe cei mai cunoscuți dintre apostolii Domnului, pe Sfinții Petru și Pavel. Să încercăm, împreună, să deslușim care sunt acele lucruri pe care trebuie să le purtăm în mintea și în inima noastră atunci când cugetăm la acești „învățători ai lumii”. Și sunt cel puțin 9 lucruri la care putem reflecta într-o astfel de zi de sărbătoare.

1. În primul rând, observăm că cei doi apostoli erau de condiții diferite: în timp ce Pavel era un barbat foarte cultivat, rabin în religia evreiască (înainte de a se converti), cunosător al limbii grecești, Petru era un simplu pescar, deprins să-și trudeasca trupul, zi și noapte uneori, pentru a câștiga o pâine pentru el și pentru familia sa. Cu toate acestea, ei se bucură de aceeași apreciere din partea Bisericii, fiind considerați, deopotrivă, între cei care au lucrat, cu multă osteneală, în ogorul Domnului. Așadar, atunci când este vorba de a sluji lui Dumnezeu, nu trebuie să ne uităm la condiția noastră socială sau, cu atât mai puțin, la profesia pe care am dobândit-o prin aptitudinile sau prin educația noastră. Dacă ar fi să comparăm modul în care se dobândește mântuirea cu o întrecere sportivă, am putea spune fără îndoială că, în creștinism, toți pornesc de la aceeași linie de start și au aceleași șanse de a trece linia de sosire.

2. În al doilea rând, parcurgând viețile celor doi Sfinți, constatăm că, în timp ce Pavel nu a fost căsătorit, făcând elogiul unei vieți feciorelnice, dar fără a defăima cu ceva taina cununiei, Petru a fost căsătorit și chiar sunt informații că și-ar fi luat cu el și soția în unele călătorii misionare. Este binecunoscut, de altfel, episodul în care Mântuitorul o vindecă, în Capernaum, pe soacra lui Petru. Iată dar că nu contează

dacă ești căsătorit sau monah, dacă te împovărează grijile familiei sau te lupți cu ispitele aduse de celibat. În fața lui Dumnezeu poți fi un misionar la fel de apreciat; după cum nu poți să te sustragi de la a predica Evanghelia folosind pretextul unor griji sau ispite lumești.

3. În al treilea rând, trebuie să remarcăm faptul că Petru a fost ucenicul direct al Mântuitorului, L-a însoțit pas cu pas de-a lungul activității Sale de propovăduire a Evangheliei. Pavel nu L-a cunoscut direct, dar L-a recunoscut imediat ca Domn și Dumnezeu, când i S-a arătat pe drumul Damascului. Nici noi nu mai putem avea privilegiul de a cunoaște pe Domnul așa cum L-a cunoscut Petru, în timpul vieții sale pământești, dar toți putem să ne învrednicim de darul primit de Pavel, cel care a cunoscut pe Hristos cel Înviat pe drumul spre Damasc.

4. Și ajungem astfel la al patrulea înțeles pe care-l putem extrage, spre folosul sufletelor noastre, din viețile „întâistătătorilor apostolilor”. Vedem că Petru este cel care S-a alăturat Domnului încă de la începutul propovăduirii Sale, însă la sfârșit s-a lepădat de trei ori de Cel căruia Îi jurase să-I stea alături chiar cu prețul vieții. Pavel, pe de altă parte, la început a fost împotriva creștinilor cu o neobosită râvnă, determinându-l pe Hristos să i se adreseze, cu durere în glas: „Saule, Saule, de ce Mă prigonești?”. A urmat, apoi, convertirea, iar Saul, devenit între timp Pavel, a fost unul dintre cei mai neobosiți propovăduitori ai lui Hristos Cel Răstignit și Înviat. Așa se întâmplă și în zilele noastre: unul poate că e în Biserică, cu Hristos, încă de la naștere, prin purtarea de grijă a familiei, însă mai târziu ajunge să se lepede de Hristos; ori-când, însă, se poate întoarce la credință, „plângând cu amar”. Altul, deși este, de-a lungul vieții, un anticreș-

tin vehement, dacă e onest în acțiunile sale, va avea șansa să-L întâlnească pe Dumnezeu, mai devreme sau mai târziu.

5. Cea de-a cincea învățătură pe care ne-o transmit, peste veacuri „apostolul neamurilor”, Pavel (care era și cetățean roman), și apostolul (mai ales al) celor tăiați împrejur, Petru, este aceea că toți sunt chemați în Împărăția lui Dumnezeu, indiferent de naționalitate sau de religia în care s-au născut.

6. Pavel a fost numit de către Hristos Domnul „vas ales”, iar Petru, care însemna „piatră” (Chefa, în evreiește), a primit acest nume în locul celui de Simon. Aceste două elemente, piatră și vas, nu sunt alese întâmplător. Ele definesc și ceva din personalitatea celor doi neîntrețuți apostoli. În timp ce Petru era ca o piatră, extrem de dârș și de hotărât, chiar dacă avântul său era uneori frânt de slăbiciunea sa omenească, Pavel a fost ca un vas purtător de Duh Sfânt, un vas în care s-a adunat înțelepciunea care s-a revărsat, apoi, asupra celor chemați la Hristos. Erau, fără îndoială, firi diferite cei doi apostoli, după cum diferiți suntem și noi unii față de ceilalți. Însă Dumnezeu are un plan pentru fiecare dintre noi. Calitățile noastre sau aparentele defecte pe care le avem pot fi puse în slujba Domnului. Căci cine ne cunoaște mai bine decât Mântuitorul, Cel ce ne-a creat și ne-a înzestrat cu daruri și care nu a sădit nimic în noi care să nu poată fi desăvârșit?

7. Cei doi apostoli nu au avut întotdeauna, de-a lungul vieții, o împreună lucrare armonioasă. Așa cum relatează Apostolul Pavel, în epistola către galateni, Petru a fost la un moment dat sub influența creștinilor iudaizanți, adică a acelor care nu doreau să se amestece cu cei de alt neam, deși toți eraubotezați în numele Aceluiași Dumnezeu, întreit în Persoane. Așa se face că Pavel l-a certat, în Antiohia, pe Petru pentru că, temându-se de cei tăiați împrejur, acesta nu mai stătea la masa cu cei „dintre neamuri”. Iată că avem aici o a șaptea învățătură, aceea că armonia frățească nu este un scop în sine, ci ea derivă doar din dreapta credință în Dumnezeu. Fățarnicia nu poate fi acceptată, indiferent sub ce chip ar ispiti. Petru a înțeles prea bine aceste lucruri și, așa cum îl știm, se va fi căit de această slăbiciune a sa.

8. Tot un moment de slăbiciune se poate spune că a avut Petru și atunci când s-a apropiat momentul

suprem, cel al primirii unei morți mucenicești. Este scris în viața sa că, pe când Nero prigonea pe creștinii din Roma, el fugea, noaptea, afară din oraș. Dar un om dumnezeiesc, care seamăna cu Hristos, mergea repede în cetate. Atunci L-a întrebat Petru: „Unde mergi, Doamne?”. „Mă duc să Mă răstignesc a doua oară!”, a răspuns El. Era Mântuitorul! Deci Petru a prins curaj, s-a întors, a fost prins de împărat și răstignit pe cruce pentru Hristos. Apostolul Pavel a primit și el moarte mucenicească, tot pe vremea crudului împărat Nero, fiindu-i tăiat capul cu sabia. Chiar dacă unul a ezitat, inițial, să accepte acest sfârșit, iar celălalt a făcut-o fără să ezite, moartea lor rămâne una și aceeași: e moarte de mucenic. Iată aici a opta lecție pentru orice creștin, în orice veac ar trăi.

9. A noua și ultima învățătură pe care am putea-o desprinde de la cei doi slăviți apostoli derivă din simbolurile cu care ei sunt îndeobște asociați. În iconografia ortodoxă îi găsim adesea pictați împreună, Petru purtând o legătură de chei, iar Pavel o sabie. Care este tâlcul acestor două elemente, ce semnifică aceste obiecte? Cheile pe care Sfântul Petru le poartă sunt „cheile Împărăției Cerurilor”, ele descuie porțile Raiului, dar numai prin taina pocăinței sau a spovedaniei. Sabia înseamnă propovăduirea sârguitoare a cuvântului lui Dumnezeu: „Căci cuvântul lui Dumnezeu e viu și lucrător și mai ascuțit decât orice sabie cu două tășuri și pătrunde până la despărțitura sufletului și duhului, dintre încheieturi și măduvă, și destoinic este să judece simțirile și cugetările inimii” (Evrei IV, 12). Așadar, dacă primim cuvântul lui Dumnezeu, chiar dacă ne ustură la început, precum tăietura provocată de o sabie, ulterior ne deschide porțile veșniciei, precum deschide o cheie poarta casei.

Cu siguranță că, ucenicind pe lângă cei doi mari apostoli, zăbovind adesea în lectura epistolelor lor, vom mai primi și alte lecții. Dar, înainte de toate, s-ar fi convenit să adresez o întrebare deloc retorică: mai e dispus cineva să asculte astăzi de un îndrumător, să-și ia de profesor pe unul dintre apostoli? Sau ne-am prea obișnuit să ne lipim doar de învățători mai puțin exigenți, care ne cruță în slăbiciunile noastre, păcălindu-ne că, în felul acesta, suntem și cu Dumnezeu, dar și cu cele ale lumii ne mângâiem?...

Pr. Constantin Sturzu, doxologia.ro

CÂNȚAȚI DOMNULUI TOT PĂMÂNTUL!

Tropar

Condac

Glasul 4

Glasul 2

Cei ce sunteți între apostoli mai întâi pe scaun șezători și lumii învățători, Stăpânului tuturor rugați-vă, pace lumii să dăruiaască și sufletelor noastre mare milă.

Pe propovăduitorii cei tari și de Dumnezeu vestitori, căpeteniile ucenicilor Tăi, Doamne, i-ai primit întru desfătarea bunătăților Tale și odihnă; că chinurile acelor și moartea ai primit mai vârtos decât toată roada, unule Cel ce știi cele din inimă.

GÂNDUL ZILEI

„Neîncetat, rugați-vă!”

SF. APOSTOL PAVEL

